

Rolnummer 5384
Arrest nr. 33/2013 van 7 maart 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 30 van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen, gesteld door het Hof van Beroep te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 29 maart 2012 in zake de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ) tegen de nv « Etablissements Vincent VERMEIRE », waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 18 april 2012, heeft het Hof van Beroep te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 30 van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het slechts de middelen tot tenuitvoerlegging beoogt, dat wil zeggen de procedures van gedwongen tenuitvoerlegging waarin is voorzien bij de artikelen 1494 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek, maar niet het wettelijk mechanisme van inhoudingen en stortingen dat bij artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 aan de medecontractant van de aannemer in de opschorting is opgelegd, zodat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, gewone schuldeiser in de opschorting, aldus tijdens de voorlopige opschorting via gedwongen tenuitvoerlegging kan worden betaald voor zijn schuldvorderingen in de opschorting terwijl de andere schuldeisers in de opschorting, met inbegrip van de buitengewone schuldeisers in de opschorting, dat niet kunnen ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de nv « Etablissements Vincent VERMEIRE », waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 5362 Achet, rue du Chainisse 30;

- de Ministerraad.

De nv « Etablissements Vincent VERMEIRE » heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 9 januari 2013 :

- zijn verschenen :

. Mr. H. Simon, advocaat bij de balie te Brussel, voor de nv « Etablissements Vincent VERMEIRE »;

. Mr. V. Vander Geeten *loco* Mr. F. Gosselin, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J. Spreutels en L. Lavrysen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

De nv « Etablissements Vincent VERMEIRE » heeft een voorlopige opschorting van betaling verkregen op grond van een vonnis van de Rechtbank van Koophandel te Dinant van 11 mei 2010, waarbij uitspraak wordt gedaan over het verzoekschrift tot gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord dat de nv had ingediend op grond van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen.

Zij heeft, bij een vonnis van dezelfde Rechtbank van 23 februari 2011, bovendien verkregen dat de RSZ op zijn website geen melding mag maken van de verplichting waarin is voorzien bij artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, krachtens hetwelk de opdrachtgevers die werken betalen aan de nv ertoe gehouden zijn 35 pct. van het aan de nv verschuldigde bedrag in te houden en aan de RSZ te storten.

Tegen dat vonnis is het dat de RSZ hoger beroep instelt bij de verwijzende rechter. Die onderzoekt de vraag of het toekennen van de voorlopige opschorting van betaling in de weg staat aan de inwerkingstelling van de verplichting tot inhouding en storting waarin ten gunste van de RSZ is voorzien bij de voormelde wet van 1969.

Hij is, enerzijds, van oordeel dat, in tegenstelling tot het faillissement, de voorlopige opschorting van betaling geen situatie van samenloop doet ontstaan omdat de schuldeisers de voorrechten blijven genieten die hun niet uitdrukkelijk door de wet worden ontnomen en, anderzijds, in tegenstelling tot de rechter in eerste aanleg, dat de voorlopige opschorting van betaling niet kan worden gelijkgesteld met een gerechtelijke beslissing waarbij een afbetalingsplan wordt toegekend : de opschorting opent weliswaar een moratorium dat het mogelijk maakt de schuldenaar te behoeden voor de vordering van zijn schuldeisers, maar voorziet niet in een afbetalingsplan in de zin van artikel 30*bis*, § 3, negende lid, van de wet van 27 juni 1969, dat bovendien vereist dat de schuldenaar het bewijs heeft geleverd dat hij de opgelegde termijnen strikt naleeft, voorwaarde waaraan bij de toekenning van een voorlopige opschorting van betaling niet kan worden voldaan aangezien dergelijke termijnen daarin niet zijn bepaald.

Hij stelt vast dat artikel 30, eerste lid, van de in het geding zijnde wet zich verzet tegen elk middel tot tenuitvoerlegging van de schuldvorderingen in de opschorting tijdens de periode van de voorlopige opschorting en dat, technisch gezien, het mechanisme van inhoudingen en betalingen waarin is voorzien in het voormelde artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 geen middel tot tenuitvoerlegging is omdat het niet gaat om uitvoeringsmaatregelen die door het Gerechtelijk Wetboek zijn georganiseerd en die ertoe strekken de betaling van de schuldvordering te verkrijgen. Hij is echter van oordeel dat in zoverre het, zoals een beslag onder derden, ertoe leidt zich, zonder de instemming van de schuldenaar in de opschorting, de hand te leggen op een schuldvordering die die laatste heeft op een derde en die derde ertoe te verplichten sommen uit handen te geven ten voordele van de RSZ, dat mechanisme niettemin verwant is met een middel tot tenuitvoerlegging; dat is des te meer het geval omdat dat mechanisme bij de wet is bepaald en aan de schuldenaar is opgelegd los van de samenloop of van diens wil en omdat die schuldenaar het voorwerp uitmaakt van een sanctie - een verhoging van het te betalen bedrag - waarin is voorzien bij artikel 30*bis*, § 5, van de wet van 27 juni 1969, indien hij zich niet voegt naar de verplichting de in die wet beoogde sommen aan de RSZ te storten.

Volgens de verwijzende rechter doet het in het geding zijnde artikel 30 tussen de schuldeisers van de schuldenaar in de opschorting en de RSZ dan ook een onderscheid ontstaan dat des te meer onevenredig is daar dat artikel 30 ertoe strekt de middelen tot tenuitvoerlegging te beletten die de mogelijkheden om een evenwichtige oplossing te vinden voor de problemen van de onderneming geheel teniet zouden doen en zulks zowel wat betreft de gewone schuldeisers als de buitengewone schuldeisers, zoals de hypothecaire schuldeiser, wier invorderingsrecht belemmerd is, in tegenstelling tot dat van de RSZ.

Hij acht het dan ook nodig de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag aan het Hof te richten.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag

A.1.1. De Ministerraad beoogt in hoofddeorde dat de prejudiciële vraag niet ontvankelijk is omdat zij, hoewel zij artikel 30 van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen beoogt, in werkelijkheid betrekking heeft op artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, dat ten voordele van de RSZ in een mechanisme van inhoudingen en rechtstreekse stortingen voorziet; aangezien blijkt dat het dat mechanisme is dat problemen oplevert voor de verwijzende rechter, is de prejudiciële vraag die betrekking heeft op artikel 30 van de wet betreffende de continuïteit van de ondernemingen zonder voorwerp.

A.1.2. De nv « Etablissements Vincent VERMEIRE » antwoordt dat de verwijzende rechter, vanuit het standpunt van de schuldeisers, expliciet vaststelt dat artikel 30 van de wet van 2009, in die zin geïnterpreteerd dat het de toepassing van artikel 30*bis* van de wet van 1969 niet uitsluit, een verschil in behandeling onder schuldeisers doet ontstaan; hij stelt, vanuit het standpunt van de schuldenaars, ook, impliciet, een verschil in behandeling, dat dezelfde oorzaak heeft, vast onder de economische actoren die schuldenaar zijn van sociale bijdragen en het voordeel van een opschorting genieten, waarbij alleen de door artikel 30*bis* beoogde aannemers de gevolgen daarvan moeten ondergaan.

In ondergeschikte orde doet de nv « Etablissements Vincent VERMEIRE » gelden dat het Hof bij zijn onderzoek rekening kan houden met de preciseringen ter gelegenheid van de herformulering van de prejudiciële vraag door een van de partijen, wanneer het vaststelt dat die preciseringen geen wijziging met zich meebrengen van de interpretatie die door het rechtscollege aan de in het geding zijnde bepaling wordt gegeven; het Hof zou zelf de prejudiciële vraag op de volgende wijze kunnen herformuleren :

« Is artikel 30 van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen, in die zin geïnterpreteerd dat het slechts de middelen tot tenuitvoerlegging beoogt, dat wil zeggen de procedures van gedwongen tenuitvoerlegging waarin is voorzien bij de artikelen 1494 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek, maar niet het wettelijk mechanisme van inhoudingen en stortingen dat bij artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 aan de medecontractant van de aannemer in de opschorting is opgelegd, strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet om de reden dat :

enerzijds, de RSZ, gewone schuldeiser in de opschorting, aldus tijdens de voorlopige opschorting via gedwongen tenuitvoerlegging kan worden betaald voor zijn schuldvorderingen in de opschorting terwijl de andere schuldeisers in de opschorting, met inbegrip van de buitengewone schuldeisers in de opschorting, dat niet kunnen en, anderzijds, alle aannemers, schuldenaars van sociale bijdragen, zoals beoogd in artikel 30*bis*, de gevolgen van die bepaling moeten ondergaan niettegenstaande de bescherming van de opschorting zoals georganiseerd bij de wet, terwijl alle andere economische actoren die schuldenaars zijn van sociale bijdragen maar die het voordeel van een opschorting genieten en niet binnen de werkingssfeer van artikel 30*bis* vallen, niet dienen te betalen en niet het voorwerp kunnen uitmaken van uitvoeringsmaatregelen ten aanzien van die schulden, zelfs in het geval waarin zij te maken zouden hebben met een definitieve veroordeling om de aan de RSZ verschuldigde sociale bijdragen te betalen ? ».

Ten gronde

A.2.1. De Ministerraad wijst erop dat artikel 30 van de wet van 31 januari 2009 ertoe strekt de inwerkingstelling te beletten van de middelen tot tenuitvoerlegging die de mogelijkheden om een evenwichtige oplossing te vinden voor de problemen van de onderneming geheel teniet zouden doen en dat de vraag is te weten of die middelen tot tenuitvoerlegging al dan niet het mechanisme omvatten waarin ten gunste van de RSZ is voorzien bij artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969. Die wet is een bepaling van openbare orde (Cass., 28 januari 2005, *Arr. Cass.*, 2005, nr. 57) die ertoe strekt de bedrieglijke praktijken van de koppelbazen die in gebreke blijven met name de socialezekerheidsbijdragen te betalen, te bestrijden. In het arrest nr. 46/2002 van 13 maart 2002 is erkend dat de wetgever daartoe vermocht aan hun medecontractanten verplichtingen op te leggen.

A.2.2. De Ministerraad merkt op dat, in tegenstelling tot wat de verwijzende rechter vermeldt, de krachtens het voormelde artikel 30*bis* uitgevoerde inhoudingen geen « gedwongen tenuitvoerlegging » zijn, aangezien zij van rechtswege en door de werking van de wet ten uitvoer worden gelegd : de RSZ dient daartoe niet over enige uitvoerbare titel te beschikken.

De RSZ bevindt zich aldus in een heel specifieke situatie die niet kan worden vergeleken met die van de andere gewone of buitengewone schuldeisers in de opschorting. In hetzelfde arrest nr. 46/2002 is immers beslist dat, door tot op zekere hoogte van het gemeen recht af te wijken teneinde de in A.2.1 in herinnering gebrachte doelstellingen te bereiken, artikel 30*bis* geen onevenredige maatregel is wat de andere schuldeisers betreft. In de veronderstelling dat de situatie van de RSZ kan worden vergeleken met die van die schuldeisers, is de specifieke regeling die hij geniet dan ook naar behoren verantwoord ten aanzien van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.3.1. De nv « Etablissements Vincent VERMEIRE » brengt de feiten van de onderhavige zaak in herinnering, waarbij zij erop wijst dat de in het geding zijnde inhoudingen haar een groot gedeelte van haar liquide middelen hebben ontzegd en daarbij haar herstel ernstig in gevaar hebben gebracht.

Zij voert de parlementaire voorbereiding van de wet van 31 januari 2009 aan en betoogt dat de schuldvorderingen van de fiscus en de RSZ die bij het vonnis dat de procedure opent niet gepaard gaan met een hypotheek of een bijzonder voorrecht, deel uitmaken van de gewone schuldvorderingen in de opschorting opdat elk van de titularissen van die schuldvorderingen zijn billijk deel bijdraagt in het rendement van de onderneming. Artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 leidt, zoals een beslag onder derden, echter tot de gedwongen betaling van een som, hetgeen haar omzetcijfer, of op zijn minst haar ontvangsten, met 35 pct. vermindert, dat wil zeggen meer dan de gebruikelijke winstmarge in de sector; zij vraagt zich af wat het effect van de opschorting nog is en waarmee de onderneming dan de voortzetting van haar activiteiten moet financieren.

A.3.2. De nv « Etablissements Vincent VERMEIRE » betoogt dat door het wettelijk mechanisme van stortingen waarin is voorzien bij artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 niet te beogen, de in het geding zijnde bepaling een andere discriminatie in het leven roept tussen, enerzijds, de ondernemingen die het voordeel van een opschorting genieten en waarvan de activiteit binnen de toepassings sfeer van dat artikel 30*bis* valt en, anderzijds, de ondernemingen die het voordeel van een opschorting genieten en waarvan de activiteit niet binnen de toepassings sfeer van die bepaling valt, doordat zij de RSZ de mogelijkheid biedt de ondernemingen van de eerste categorie ertoe te dwingen om tijdens de duur van de opschorting hun sociale schulden in de opschorting te betalen, terwijl de tweede categorie van ondernemingen daartoe niet kan worden gedwongen.

A.4. In haar memorie van antwoord verwerpt de nv « Etablissements Vincent VERMEIRE » het argument dat door de Ministerraad wordt afgeleid uit het arrest nr. 46/2002, aangezien het in het geding zijnde verschil in behandeling dient te worden onderzocht ten aanzien van de doelstellingen van de wet van 2009 en niet ten aanzien van die van de wet van 1969. De wet van 2009 wil echter de gelijke behandeling van alle, openbare of private, schuldeisers verzekeren.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepalingen

B.1.1. Artikel 30 van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen bepaalt :

« Tijdens de duur van de opschorting kan voor schuldvorderingen in de opschorting geen enkel middel van tenuitvoerlegging op de roerende of onroerende goederen van de schuldenaar worden voortgezet of aangewend.

Tijdens dezelfde periode kan de schuldenaar die koopman is, niet worden failliet verklaard en, indien de schuldenaar een vennootschap is, kan deze niet gerechtelijk worden ontbonden ».

B.1.2. De voormelde wet van 31 januari 2009 voorziet onder meer in een zogenoemde procedure « van gerechtelijke reorganisatie » die strekt tot het behouden, onder toezicht van de rechter, van de continuïteit van het geheel of een gedeelte van de onderneming in moeilijkheden of van haar activiteiten (artikel 16, eerste lid); die procedure maakt het mogelijk de schuldenaar een opschorting toe te kennen (waarvan de duur door de rechter wordt bepaald krachtens artikel 24, § 2) om hetzij tot een gerechtelijke reorganisatie te komen door een minnelijk akkoord tussen schuldeisers en schuldenaar - bedoeld in artikel 43 - of door een collectief akkoord van de schuldeisers - bedoeld in de artikelen 44 en volgende -, hetzij de overdracht toe te staan, aan derden, van het geheel of een gedeelte van de onderneming of haar activiteiten, bedoeld in de artikelen 59 en volgende (artikel 16, tweede lid).

Naast het door de in het geding zijnde bepaling vastgelegde verbod om de middelen tot tenuitvoerlegging voort te zetten, bepaalt de wet dat tijdens de opschorting, voor schuldeisers in de opschorting, geen enkel ander beslag dan een bewarend beslag kan worden gelegd (artikel 31). Zij doet evenwel geen afbreuk aan de rechten van de pandhoudende schuldeiser wanneer het gaat om specifiek in pand gegeven schuldvorderingen (artikel 32), staat een vrijwillige betaling door de schuldenaar van schuldvorderingen in de opschorting niet in de weg, noch een rechtstreekse vordering (artikel 33), noch een schuldvergelijking van verknochte schuldvorderingen (artikel 34), noch de mogelijkheid om de schuldenaar failliet te verklaren of een gerechtelijke ontbinding van de vennootschap die schuldenaar is teweeg te brengen (artikel 30), en zij maakt in principe geen einde aan de lopende overeenkomsten (artikel 35).

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag

B.2.1. De Ministerraad doet gelden dat de prejudiciële vraag onontvankelijk is bij gebrek aan voorwerp aangezien zij, hoewel zij artikel 30 van de voormelde wet van 31 januari 2009

beoogt, in werkelijkheid betrekking heeft op artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, dat voor de RSZ in een mechanisme van stortingen en inhoudingen voorziet dat het werkelijke onderwerp blijkt te zijn van de vraag die de verwijzende rechter stelt.

B.2.2. Het komt de partijen niet toe het onderwerp van de aan het Hof gerichte prejudiciële vragen ter discussie te stellen. Het is overigens juist dat de verwijzende rechter zich naar aanleiding van de uitvoering van artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 tot het Hof richt. Hij doet dat echter vanuit de vaststelling dat dat mechanisme verwant is met dat van een bij artikel 30 van de wet van 31 januari 2009 verboden middel tot tenuitvoerlegging.

Aangezien die bepaling dus wel degelijk het werkelijke onderwerp van de prejudiciële vraag is, is deze ontvankelijk.

Ten gronde

B.3.1. De in het geding zijnde bepaling wordt door de verwijzende rechter geïnterpreteerd in die zin dat zij de RSZ niet verbiedt, ondanks het erin bepaalde verbod om middelen van tenuitvoerlegging voort te zetten, zich te beroepen op artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 dat, onder de erin bepaalde voorwaarden, in paragraaf 3 ervan de opdrachtgevers hoofdelijk aansprakelijk maakt voor de betaling van de sociale schulden van de ondernemer op wie zij een beroep doen, en hun, in paragraaf 4 ervan, ertoe verplicht, wanneer zij de aan die ondernemer verschuldigde prijs betalen, 35 pct. van het door hen verschuldigde bedrag in te houden en te storten aan de RSZ. Artikel 30*bis*, § 11, werd overigens gewijzigd bij artikel 92 van de wet van 14 april 2011 houdende diverse bepalingen om te bepalen dat het mechanisme waarin artikel 30*bis* voorziet, van toepassing blijft bij het aanwenden van een procedure van gerechtelijke reorganisatie.

B.3.2. Met de verwijzende rechter kan worden aangenomen dat, ook al vormen de bepalingen van dat artikel 30*bis* geen middel tot tenuitvoerlegging in de technische betekenis van het woord, de tenuitvoerlegging ervan niettemin kan leiden tot de betaling, aan een derde, van een bedrag dat verschuldigd was aan diegene die de opschorting geniet, door een van zijn

medecontractanten, waarbij die medecontractant bovendien door de wet gehouden is die betaling te verrichten.

B.4.1. De prejudiciële vraag heeft betrekking op het verschil in behandeling dat de in het geding zijnde bepaling, geïnterpreteerd zoals in B.3.1, zou instellen tussen de RSZ en de andere schuldeisers van een schuldenaar die de opschorting geniet die is toegekend in het kader van een procedure van gerechtelijke reorganisatie, doordat de Rijksdienst, via het voormelde artikel 30*bis*, over een waarborg zou beschikken die niet zou worden toegekend aan de andere schuldeisers, zelfs niet aan de buitengewone schuldeisers.

B.4.2. In tegenstelling tot hetgeen de Ministerraad aanvoert, gaat het om vergelijkbare categorieën van personen omdat beide categorieën schuldeisers zijn van een schuldenaar in de opschorting.

B.4.3. De geïntimeerde partij voor de verwijzende rechter voert aan dat de in het geding zijnde bepaling een andere discriminatie zou doen ontstaan onder ondernemingen die een opschorting genieten, naargelang hun activiteit al dan niet binnen het toepassingsgebied van artikel 30*bis* van de wet van 27 juni 1969 valt.

Het staat evenwel niet aan de partijen de draagwijdte van de prejudiciële vragen die de verwijzende rechter aan het Hof richt, te wijzigen of uit te breiden, onverminderd de mogelijkheid, voor het Hof, om alle gevolgen van de aan zijn toetsing onderworpen bepalingen in aanmerking te nemen.

B.5. De bij de wet van 31 januari 2009 vastgelegde procedure van gerechtelijke reorganisatie strekt tot het behouden, onder toezicht van de rechter, van de continuïteit van het geheel of een gedeelte van de onderneming in moeilijkheden of van haar activiteiten.

De parlementaire voorbereiding vermeldt daarover :

« ‘ De continuïteit van de onderneming behouden ’, verwijst naar de entiteit zelf met haar verschillende componenten. ‘ De activiteiten behouden ’ verwijst naar de economische activiteit die gedeeltelijk losstaat van het medium ervan. De formulering is heel ruim bedoeld,

teneinde te voorkomen dat de wil van de wetgever door interpretaties wordt vertekend : het is duidelijk de bedoeling ervoor te zorgen dat problemen van structurele of toevallige aard in toereikende economische omstandigheden kunnen worden opgelost » (*Parl. St.*, Kamer, B.Z. 2007, DOC 52-0160/001, p. 15).

B.6. De wetgever heeft met die procedure de draagwijdte willen verruimen van de regelgeving op het gerechtelijk akkoord, die zij vervangt (*ibid.*, DOC 52-0160/002, pp. 39 en 82). Hij heeft getracht het doel van behoud van de continuïteit van de onderneming te verzoenen met dat van vrijwaring van de rechten van de schuldeisers :

« [De materie met betrekking tot de gevolgen van de gerechtelijke reorganisatie] is een van de moeilijkste die er bestaat omdat een insolventiewetgeving rekening moet houden met zeer uiteenlopende belangen : de belangen van de schuldeisers die wensen betaald te worden op zo kort mogelijke tijd en de nood om de reorganisatie een kans te geven (met inbegrip van een reorganisatie door overdracht van de onderneming). De regel is dat de continuïteit en van de onderneming en van de contracten behouden blijft, maar het is vanzelfsprekend dat in een periode van acute betaalmoeilijkheden de handhaving van de rechten bedreigd wordt » (*ibid.*, DOC 52-0160/005, p. 10).

B.7. De in het geding zijnde bepaling heeft op haar beurt tot doel te vermijden dat het aanwenden van middelen tot tenuitvoerlegging « de mogelijkheden voor het vinden van een evenwichtige oplossing voor de problemen van de onderneming [zou] tenietdoen » (*ibid.*, DOC 52-0160/002, p. 61), en de beperkingen die bij de artikelen 30 tot 35 aan de rechten van derden worden aangebracht, geven eveneens uiting aan de bekommernis van de wetgever om de continuïteit van de onderneming te bevorderen.

B.8. De hoofdelijke aansprakelijkheid en de verplichtingen tot inhoudingen en stortingen waarin artikel 30bis van de wet van 27 juni 1969 voorziet en die in het geding zijn in de aan de verwijzende rechter voorgelegde zaak, vallen onder het stelsel van de registratie van de aannemers, dat ertoe strekt, door middel van grondig onderzoek, de correcte toepassing, door hen, van de fiscale en sociale wetgeving te waarborgen (*Parl. St.*, Senaat, 1977-1978, nr. 415-1, p. 38).

Volgens de parlementaire voorbereiding gaat dat stelsel uit van de bekommernis om de strijd aan te binden tegen de koppelbazen en de bedrieglijke praktijken die bestaan, enerzijds, in de niet-betaling van sociale bijdragen, bedrijfsvoorheffing en btw en, anderzijds, in het bezetten van een belangrijk aantal arbeidsplaatsen door personen die sociale uitkeringen genieten en die prestaties verrichten die in strijd zijn met de betrokken

uitkeringsreglementering, of door buitenlanders die niet gemachtigd zijn te werken, wat tot gevolg heeft dat het aanbod vermindert voor de werknemers die een regelmatige betrekking zoeken (*ibid.*, p. 36).

B.9. Teneinde te waarborgen dat die doelstellingen kunnen worden bereikt, is het niet onredelijk de regeling inzake de registratie van de aannemers te koppelen aan bepalingen die voor hun medecontractanten verplichtingen in het leven roepen, zodat die medecontractanten weten dat, indien zij een overeenkomst willen sluiten met een aannemer die niet zou zijn geregistreerd, zij het risico lopen gedeeltelijk gehouden te zijn tot betaling van de belastingschulden en van de sociale bijdragen welke die aannemer verschuldigd zou zijn. Zo wil men bereiken dat niemand belang erbij heeft een beroep te doen op de diensten van niet-geregistreerde aannemers (*Parl. St.*, Senaat, 1977-1978, nr. 415-1, p. 38).

B.10. Die doelstelling wordt niet beïnvloed door de opschorting die wordt toegekend in het kader van de procedure van gerechtelijke reorganisatie : immers, de werkzaamheid die, overeenkomstig het doel van de wetgever, wordt voortgezet, vereist dat de kwaliteit van de voorwaarden waarin die wordt uitgeoefend, gewaarborgd blijft.

B.11. Weliswaar blijkt uit de in artikel 2 van de wet van 31 januari 2009 vervatte definities van « buitengewone schuldvorderingen in de opschorting » en « gewone schuldvorderingen in de opschorting », alsmede uit de parlementaire voorbereiding (*Parl. St.*, Kamer, 2008-2009, DOC 52-0160/005, p. 133; *Parl. St.*, Senaat, 2008-2009, nr. 4-995/3, p. 21), dat de RSZ dient te worden beschouwd als een gewone schuldeiser in de opschorting.

De in het geding zijnde bepaling beoogt evenwel, over het algemeen, te voorkomen dat de RSZ en de andere schuldeisers, via een beslaglegging tijdens de duur van de opschorting, rechtstreeks afbreuk kunnen doen aan het vermogen van de onderneming die de opschorting geniet, en de continuïteit ervan aldus bedreigen. Het gaat dus om een geval dat vreemd is aan het geval waarin, zoals te dezen, de schuldenaar in opschorting zelf schuldeiser is van een opdrachtgever, waarbij de bedragen die door de laatstgenoemde verschuldigd zijn slechts ter beschikking van de eerstgenoemde worden gesteld na aftrek van de bedragen die met toepassing van het voormelde artikel 30*bis*, § 4, van de voormelde wet van 27 juni 1969 aan de RSZ zijn gestort.

B.12. De in het geding zijnde maatregel doet niet op onevenredige wijze afbreuk aan de rechten van de andere schuldeisers omdat, rekening houdend met het doel dat erin bestaat de belangen van de sociale zekerheid te vrijwaren, alsook de praktijken van de koppelbazen te bestrijden, de procedure van invordering van overheidsinkomsten, teneinde de overheid in staat te stellen haar verbintenissen ten aanzien van de collectiviteit na te komen, in zekere mate van het gemeen recht vermocht af te wijken. Tijdens de bespreking van een wet tot wijziging van de in het geding zijnde bepalingen heeft de wetgever trouwens opgemerkt :

« Deze laatsten [de koppelbazen] blijken evenwel hun fraudeprocédés aan die reglementering te hebben aangepast : zij leven de formele voorschriften van de bestaande reglementering na, doch blijven in gebreke en dienen zich als onvermogenend aan wanneer de eerste initiatieven voor de invordering van hun fiscale en sociale schulden worden genomen.

De fraude is aanzienlijk, daarom achtte de Regering nieuwe maatregelen ter bestrijding van die praktijken noodzakelijk » (*Parl. St.*, Senaat, 1988-1989, nr. 736-5, p. 4).

Het doel van bestrijding van de sociale fraude werd later bevestigd (*Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, DOC 51-3058/001, p. 21).

B.13. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 30 van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 7 maart 2013.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse